

Arrest

nr. 109 510 van 10 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VAN DEN BOSSCHE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 11 juli 2011 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 24 april 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en bent een soenniet afkomstig uit de wijk Band Nazam Pura, gelegen in het district Sialkot, provincie Punjab. U liep school tot de achtste klas. Na uw huwelijk met M.I.Z. (...) in 1997 ging u bij uw schoonouders wonen in Sialkot. Samen hebben jullie een fysiek gehandicapte dochter M. (...). U verklaart dat uw man voor de overheid werkte maar u weet niet voor welke dienst. Uw man zou op 22 februari 2011 naar zijn werk vertrokken zijn, maar hij is niet meer terug naar huis gekomen. Sindsdien hebben jullie ook niets meer over hem vernomen. Op de derde dag van zijn verdwijning zijn uw schoonvader en zijn broer naar de politie gegaan om de verdwijning van uw man te rapporteren. De politie registreerde de klacht niet, maar zond wel twee politiemannen mee naar jullie huis om met u te praten. Zij vroegen u of u wist of uw man de dagen voor zijn verdwijning belangrijke documenten had meegebracht. U verklaarde van niets te weten. De mannen zeiden dat als uw man contact met u zou opnemen, u hen moest verwittigen, of dat u de documenten aan het politiebureau moest bezorgen indien u ze vond. U kon in huis geen documenten vinden. Na zeven dagen is uw schoonvader daarop terug naar de politie gegaan om de verdwijning van uw man te laten registreren, maar de politie weigerde. Ze zeiden dat ze het bevel gekregen hadden om geen klacht te schrijven in verband met de verdwijning van uw man. Na acht dagen kwamen opnieuw twee politiemensen naar uw huis om vragen te stellen over de documenten en uw man. Uw schoonvader wilde daarop terug klacht indienen, maar dat was volgens de politie niet nodig. Gedurende drie maanden kwamen er eens tot tweemaal in de week mannen bij jullie langs om naar uw man te informeren. U verklaart dat het politieagenten waren, maar dat ze nooit in uniform waren. Drie maanden na de verdwijning van uw man zou de houding van uw schoonvader tegenover u veranderd zijn. Hij zei dat de mensen in het dorp over u roddelden dat die mannen kwamen om u op te zoeken en niet om uw man te zoeken. Uw schoonvader was kwaad dat deze politiemensen in zijn afwezigheid naar jullie huis kwamen en enkel met u wilden spreken. Hij gaf u daarna nog onvoldoende geld voor het huishouden en de medicijnen voor uw dochter. Op een dag kwamen ze opnieuw naar uw man informeren. U zei dat als uw man met hen samenwerkte, zoals zij beweerden, zij hem zelf dienden te zoeken. Eén man werd kwaad en duwde u op de zetel en greep het haar van uw dochter. Uw schoonvader kwam op het lawaai af en werd door de tweede persoon vastgehouden. Daarna gingen die mannen weg. Ze zeiden dat ze zouden blijven terugkomen tot ze uw man of de documenten teruggevonden hadden. Uw schoonvader was kwaad op u en beschuldigde u ervan iets te maken te hebben met de verdwijning van uw man. U moest het huis van uw schoonouders verlaten. Op 25 of 26 juni 2011 ging u daarom met uw dochter naar uw ouders. U legde alles uit aan uw vader en hij ging daarop naar uw schoonvader om te bemiddelen. Na enkele uren kwam hij terug en stelde hij dat het beter was om het huis enige tijd te verlaten. Hij wilde niet dat die mannen ook naar zijn huis zouden komen en jullie zo een slechte naam zouden krijgen. U diende naar uw zus in Karachi te gaan. Diezelfde dag nog nam u een trein naar Lahore, waar u bij een tante overnachtte. De volgende dag reisde u door naar uw zus in Karachi. U verklaart dat u op 28 juni 2011 in Karachi aankwam. Drie dagen later werd bij uw zus aangebeld. U verklaart dat twee mensen, anderen dan deze die naar uw huis kwamen in Sialkot, naar u kwamen informeren. Ze hebben het huis doorzocht. Door het gehuil van de kinderen kwamen drie personen die in de buurt werkten naar boven, evenals de buurvrouwen. De mannen zeiden dat als u de documenten van uw man zag, u deze moest brengen, anders zouden ze u dochter vermoorden. Uw zus belde nadien haar man en lichtte hem in over de situatie. Uw schoonbroer nam daarop contact op met een vriend van hem, een politie-inspecteur in Karachi. Hij zei dat u beter het land kon verlaten. Een klacht kon hij ook niet noteren zei hij, omdat die personen gaan schrik hadden gehad, ook al waren er andere mensen in uw huis aanwezig. Hij zou uw schoonbroer in contact brengen met een smokkelaar. Uw reis werd daarop geregeld. U verliet Pakistan op 10 juli 2011. Vanuit Karachi nam u samen met uw dochter en in het bijzijn van een smokkelaar, die voor u en uw dochter documenten regelde, het vliegtuig. Jullie maakten twee tussenstops. Na een vliegreis van tien uur werd u door de smokkelaar aan anderen overhandigd. Na een rit van ongeveer twee tot tweeënhalf uur kwam u in België (Brussel) aan op 11 juli 2011 waar u diezelfde dag nog asiel aanvraag.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een schoolattest van uw dochter voor en een bevestigingsbrief van uw problemen samen met de kopieën van de identiteitskaarten van vijf getuigen, inclusief de enveloppe waarin dit werd opgestuurd, uw huwelijksakte, een visitekaartje van een Pakistaanse dokter, een attest van een door u ondergaan bloedonderzoek in Pakistan, een visitekaartje van een Belgische advocaat en vier medische attesten in verband met de behandeling en onderzoeken die uw dochter kreeg in België.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals

bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort en dat u met dit paspoort op 30 oktober 2009 een bezoekersvisum en een bezoekersvisum voor familie heeft gevraagd. Het bezoekersvisum werd geweigerd op 5 november 2009. Uw bezoekersvisum voor familie (family visit visa) hebt u wel verkregen voor het Verenigd Koninkrijk (VK), en dit was geldig tot 3 juli 2011. U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België immers dat u nooit een paspoort hebt aangevraagd of hebt gehad én nooit een visum heeft aangevraagd of hebt gekregen (CGVS, p. 9-10; zie DVZ Verklaring vraag 21-24). Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid, te meer daar uit uw eigen verklaringen blijkt dat u eveneens gepoogd heeft een verblijf in het Verenigd Koninkrijk achter te houden. U verklaarde aanvankelijk immers nooit eerder Pakistan te hebben verlaten en zelfs geen geld genoeg gehad te hebben om naar het buitenland te gaan (CGVS, p. 8-9). Ook uw familiebanden in het VK heeft u proberen achter te houden. Zo verklaart u een oom gehad te hebben in het VK, maar die zou overleden zijn. Zijn kinderen zouden nog in Engeland wonen, maar daarmee zou uw familie geen contact hebben (CGVS, p. 6-7). Echter, nadat u met de informatie verkregen van het UKBA over dit visum voor bezoek aan familie werd geconfronteerd, gaf u uiteindelijk toe dat u op 9 of 10 mei 2011 naar het Verenigd Koninkrijk bent gereisd, waar uw broer T. (...) al vele jaren verblijft, voor een behandeling van uw dochter. Na een verblijf van drie weken zou u vervolgens teruggekeerd zijn naar Pakistan (CGVS, p. 18). Niettegenstaande u dit verblijf uiteindelijk wel hebt vermeld, ondermijnt deze vaststelling verder uw algehele geloofwaardigheid. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. U gaf echter pas na confrontatie met de informatie van het UKBA toe dat u in het Verenigd Koninkrijk hebt verbleven, en dit nadat u eerst uitdrukkelijk had gesteld nooit eerder Pakistan te hebben verlaten (CGVS, p. 8). Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid.

U beweerde teruggekeerd te zijn naar Pakistan na een verblijf van drie weken in het VK. Gezien u verklaart op 9 of 10 mei naar het VK gereisd te zijn, zou u dus eind mei of begin juni 2011 teruggekeerd zijn naar Pakistan (CGVS p.18). Echter kunnen er een aantal vraagtekens bij uw beweerde terugkeer geplaatst worden. Zo merkt het CGVS op dat u uw originele paspoort niet voorlegde zodat het CGVS niet kan nagaan (d.m.v. in- of uitreisstempels) of u wel degelijk terugkeerde naar Pakistan. U stelt dat uw paspoort en identiteitskaart nog bij uw schoonouders liggen. U zou uw zus al gevraagd hebben uw paspoort te verkrijgen, maar zij zou geen contact meer hebben met uw schoonfamilie (CGVS, p. 9, 18). Uw zus zou echter wel nog contact hebben met uw ouders. Gezien uw ouders verwant zijn met de ouders van uw man, u en uw man zijn immers neef en nicht, en uw ouders op enkele minuten rijden van uw schoonouders wonen, kon uw zus ook via uw ouders getracht hebben om contact te zoeken met uw schoonfamilie om zo uw identiteitsdocumenten te verkrijgen (CGVS, p. 7, 15). U stelde nog tijdens het gehoor dat u nog tijd nodig had om bij uw familie documenten zoals uw paspoort op te vragen in Pakistan, terwijl blijkt dat u al bijna twee jaar in België verblijft zonder enige ernstige poging te hebben ondernomen om hieraan te voldoen. Het is verder ook niet geloofwaardig dat u, toen u door uw schoonvader uit het huis werd gezet, deze belangrijke (identiteits-)documenten daar zou achtergelaten hebben. Zeker gezien u toen wel de moeite gedaan hebt om uw huwelijksakte, een bloedonderzoek en een visitekaartje van een dokter in uw tas te steken voor u naar uw ouderlijk huis ging (CGVS, p. 13). Uit het administratieve dossier blijkt verder ook dat uw visum voor het VK geldig was tot 3 juli 2011. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u eerder naar Pakistan zou teruggekeerd

zijn. Bovendien legde u ook geen andere documenten neer die uw beweerde terugkeer naar Pakistan zouden kunnen staven zoals boardingspas, bagagelabels, vliegtuigtickets of andere documenten.

Wanneer u precies naar het VK gereisd bent is ook niet duidelijk. U verklaart namelijk dat u in januari 2011 als uw visum voor het VK verkregen zou hebben, dus vóór de verdwijning van uw man en de problemen, maar dat u toen nog geen geld genoeg had voor de behandeling van uw dochter en daarom nog diende te wachten (CGVS, p. 19). Gezien u echter verklaart dat u één jaar en zes maanden op uw visum hebt moeten wachten, is het merkwaardig dat u in die tijd nog niet voldoende geld voor haar behandeling zou verzameld hebben. Zeker gezien u verklaart dat u het visum voor het VK specifiek verkreeg voor de behandeling van uw dochter (CGVS, p. 19). Opvallend hierbij is ook dat het door u voorgelegde schoolcertificaat van uw dochter vermeldt dat zij op 1 april 2011 de school verliet en dit terwijl u verklaart dat u pas begin mei 2011 naar het VK zou gereisd zijn met uw dochter en daarna nog met haar zou teruggekeerd zijn (CGVS, p. 18). Gezien u uw origineel paspoort niet voorlegt kan echter ook uw precieze vertrek uit Pakistan naar het VK niet nagegaan worden. Men kan zich dan ook afvragen of u niet onmiddellijk, na het verkrijgen van uw visum in januari 2011, naar het VK gereisd bent.

Ondanks uw eerdere leugens over uw verblijf in het VK en hoewel u niet kan aantonen dat u terugkeerde naar het VK houdt u vol dat uw asielaanvraag niet gelogen is (CGVS, p. 19). U hebt echter de verdwijning van uw man in Pakistan en de problemen die u daardoor kende niet geloofwaardig kunnen maken. Zo verklaart u dat uw man voor de overheid werkte en sinds 22 februari 2011 verdwenen is. Na zijn verdwijning zouden (politie)mannen diverse malen bij u thuis naar uw man zijn komen informeren. Zij zouden ook op zoek geweest zijn naar belangrijke documenten die uw man in zijn bezit zou hebben (CGVS, p. 12-14). U hebt echter op geen enkele wijze de werkzaamheden van uw man voor de overheid aannemelijk kunnen maken. U verklaart geen bewijzen te hebben van de werkzaamheden van uw man en u weet zelfs niet eens voor welke overheidsdienst uw man werkte, of waar hij werkte (CGVS, p. 12, 15). U weet niet wat hij gestudeerd heeft (CGVS, p. 15). U leidt uw vermoeden dat hij voor de overheid zou werken af uit het feit dat uw man steeds mooi gekleed en voorzien van een pen ging werken, wat toch wel erg mager is. Dat uw man niet over zijn werkzaamheden met u sprak en dat u niet opgeleid bent, is geen afdoende verklaring voor uw onwetendheid. U stelt immers dat het werk van uw man verbonden is met de recente problemen die u kende in Pakistan. (CGVS, p. 12-14). Mannen die met uw man samenwerkten zouden immers bij u naar hem zijn komen informeren en zouden u ook bedreigd hebben (CGVS, p. 12-15). Het is dan ook niet geloofwaardig dat deze mannen, met wie u man samenwerkte, u niet zouden ingelicht hebben over zijn werkzaamheden (CGVS, p. 15). Er mag dan ook verwacht worden dat u, eventueel via hen en anderen, beter geïnformeerd zou zijn betreffende het werk van uw man. Zoals hierboven beschreven blijkt dit echter niet uit uw verklaringen, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de werkzaamheden van uw man ondermijnt. Daarnaast blijven ook uw verklaringen over uw eigen problemen in Pakistan beperkt. Zo kunt u de mannen die bij u thuis naar uw man zijn komen informeren niet bij naam noemen (CGVS, p. 15). Vervolgens weet u ook niet naar welk soort documenten deze mannen op zoek waren (CGVS, p. 16). U verklaart enkel dat ze in het Engels waren geschreven en de mannen uitleg gaven over de vorm van de documenten (CGVS, p. 16). Gezien deze mannen gedurende drie maanden wekelijks bij u langskwamen en dit zonder resultaat, is het niet geloofwaardig dat zij u niet meer details over deze documenten, waarnaar zij zo op zoek waren, hebben gegeven (CGVS, p. 12). Al was het maar zodat u gerichter kon zoeken. U heeft ook geen enkel idee waarom die documenten zo belangrijk waren dat die onbekende mannen u er bleven over lastig vallen (CGVS p. 16). U heeft er ook geen enkel idee van van wie de politie het bevel gekregen zou hebben om geen klacht te registreren inzake de verdwijning van uw echtgenoot. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Daarnaast werd er geen geloof gehecht aan uw beweerde terugkeer naar Pakistan vanuit het VK. Hieruit volgt dat ook aan uw problemen die zich afspeelden na 9 of 10 mei 2011, uw beweerde vertrek naar het VK, met uw schoonouders in Sialkot en met onbekende mannen in Karachi geen geloof kan gehecht worden (CGVS, p. 18). Bovendien hebt u geen asiel aangevraagd in het VK, ondanks u hiertoe wel de kans had en ondanks dat u al problemen zou gehad hebben in Pakistan sinds de verdwijning van uw man in februari 2011 (CGVS, p. 12). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u pas in België een asielaanvraag hebt ingediend, terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte

en ondermijnt als dusdanig de ernst van uw aangehaalde vrees en bijkomend ook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Gezien de vaststelling dat uw relaas niet geloofwaardig is, uw frauduleuze verklaringen aflegde en een verblijf in het VK verzwegen hebt, is CGVS genoodzaakt een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te nemen. Hierbij merkt het CGVS nog op dat u in geval van terugkeer naar Pakistan niet als een alleenstaande vrouw dient worden te beschouwd. Vooreerst maakt u de verdwijning van uw echtgenoot in Pakistan gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk. U gaf nog zelf aan dat u, naast uw familie in Sialkot, een zus hebt die in Karachi woont. Verder hebt u ook nog een tante langs vaderszijde in Lahore en een tante langs vaderszijde in Gujranwala (CGVS, p. 5-6). U maakt in elk geval niet aannemelijk niet bij uw familie terecht te kunnen. Zeker gezien uit bovenstaande conclusies blijkt dat uw problemen in Sialkot en Karachi als ongeloofwaardig beschouwd worden. Daarnaast hebt u met uw zus in Karachi nog contact en heeft zij nog contact met uw ouders. Bij uw tante in Lahore zou u in het verleden al verbleven hebben (CGVS, p. 5, 7). U beschikt aldus over een uitgebreid familiaal netwerk in Pakistan, waar u bij een terugkeer naar Pakistan terecht kan.

De door u voorgelegde documenten vermogen bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Uw huwelijksakte kan hoogstens aantonen dat u getrouwd bent (CGVS, p. 10). Dit wordt echter niet betwist. De bevestigingsbrief van uw problemen in Karachi betreft hier louter een verklaring van derden en kennissen waardoor de objectieve bewijswaarde ervan beperkt is (CGVS, p. 10). Bovendien werd deze verklaring door een advocaat geattesteerd op 23 maart 2013, dus na uw asielaanvraag in België, die al dateert van 2011. Dit wijst op het gesolliciteerd karakter van het document wat de bewijswaarde van dit document verder relativeert. De identiteitskaarten van de personen die deze verklaringen zouden geschreven hebben, vormen verder hoogstens een bewijs van hun identiteit en nationaliteit, wat echter niet betwist wordt. Vervolgens legt u nog een Pakistaans schoolattest van uw dochter voor en enkele medische documenten in verband met de behandeling die uw dochter in België ontving. U haalt de medische problemen van uw dochter niet aan als reden voor uw vertrek uit Pakistan, en uit uw verklaringen blijkt nergens een verband tussen deze medische problemen en uw asielmotieven. Deze documenten vormen dan ook geen bewijs van de problemen die u beweert in Pakistan gehad te hebben. Hetzelfde geldt voor uw bloedonderzoek en het visitekaartje van een Pakistaanse dokter. Van de verdwijning van uw man, zijn werk en de problemen die u kende in Sialkot legt u dan weer geen documenten voor. Hierbij moet nog worden opgemerkt dat documenten slechts bewijswaarde bevatten als zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet gebleken is.

Het CGVS erkent ten slotte dat het noordwesten van Pakistan bij momenten geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u niet aannemelijk maakte een vrees te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Stukken

Verzoekster heeft bij aangetekend schrijven, binnengekomen op de Raad op 19 juli 2013, foto's van verzoeksters gehandicapte dochter M., een verslag van het MPI Pottelberg, een kopie van haar huwelijksakte en een attest betreffende de handicap van haar dochter toegezonden.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil

(Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. Verzoekster voert in een eerste middel de “*Schending van artikel IA Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; Schending van artikel 48/2 juncto 48/4 van de Vreemdelingenwet*” aan. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de “*Schending van artikel 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijk motiveringswet van 29.07.1991, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht*”. Als derde middel haalt ze de “*Schending van het proportionaliteitsbeginsel*” aan. In het vierde middel wordt een “*Schending van artikel 2, 3, 5 en artikel 9 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij wet van 13.05.1955*” aangevoerd.

3.3. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Verzoekster voert in haar verzoekschrift de schending van artikel 57/6 Vreemdelingenwet en van artikel 5 en 9 EVRM aan, maar zet niet uiteen hoe de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. Bijgevolg worden deze schendingen niet ontvankelijk aangevoerd.

3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3.5. Het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze, jegens de belangen van het onthaalland, resorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid (RvV 13 maart 2009, nr. 24.527). In zoverre al nuttig aangevoerd, is dit middel dan ook ongegrond.

3.6. De formele motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs

zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

4.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar voorgehouden problemen geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

4.3. De Raad benadrukt dat voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op de verzoekende partij berust. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Verzoekster heeft de plicht mee te werken aan het onderzoek van haar asielaanvraag en dient derhalve de feiten te vermelden die volgens haar de toekenning van het asielstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus wettigen.

4.3.1. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekster niet aan deze medewerkingsplicht heeft voldaan nu zij aanvankelijk beweerde dat zij Pakistan verlaten had, naar België was gereisd en nooit elders in de Europese Unie had verbleven, nooit een paspoort heeft aangevraagd of in het bezit was geweest van een visa in andere lidstaten van de Europese Unie (zie verklaringen DVZ, punt 21-22). Uit de aan het administratieve dossier gevoegde informatie van het "*United Kingdom Border Agency*" blijkt dat verzoekster in het bezit is van een Pakistaans paspoort en ze daarmee een eerste keer op 30 oktober 2009 een bezoekersvisum heeft gevraagd dat werd geweigerd op 5 november 2009. Verzoeksters tweede visumaanvraag voor een familiebezoek (family visit visa) in het Verenigd Koninkrijk, werd toegestaan en was geldig tot 3 juli 2011. Na confrontatie met deze informatie op het CGVS gaf verzoekster toe dat ze op 9 of 10 mei 2011 naar het Verenigd Koninkrijk is gereisd en het "*de bedoeling [was] voor dochter naar Engeland te gaan voor behandeling*". Ze verklaart met haar dochter naar het ziekenhuis te zijn gegaan en na drie weken teruggekeerd te zijn naar Pakistan (zie gehoor CGVS p.18). Verzoeker loog ook over haar familie in het Verenigd Koninkrijk. Initieel verklaarde verzoekster tijdens haar gehoor op het CGVS dat haar oom in het Verenigd Koninkrijk overleden is en "*Zijn kinderen wonen nog in Engeland maar zij hebben geen contact met onze familie*" (zie gehoor CGVS, p. 6-7). Echter, na confrontatie met de informatie verkregen van het UKBA, gaf verzoekster toe dat haar broer T. die "*in 1994 of 95 is getrouwd en dan naar Engeland [is gegaan]*" er reeds vele jaren verblijft (zie gehoor CGVS p. 18). Verzoekster gaf als verklaring voor het feit dat ze deze informatie had verzwegen de uitleg "*Eerste keer waarheid niet gezegd door smokkelaar. Hij zei niet over Engeland vertellen anders sturen ze je terug naar Pakistan. Vrees voor leven en leven dochter en daarom de waarheid niet gezegd*" (zie gehoor CGVS p.19). Ook in haar verzoekschrift tracht verzoekster haar

bedrieglijke verklaringen te vergoelijken door te stellen dat *“zij ten zeerste spijt heeft van haar verklaring ingegeven door landgenoten die haar opdrongen om niet te melden dat zij ooit in de VK is geweest. Zij werd misleid door andere landgenoten hier in België”*. Dit kan geenszins overtuigen nu verzoekster als volwassen vrouw zelf verantwoordelijk is voor haar handelwijze. Achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden kunnen haar bedrieglijke verklaringen niet toedekken. Op de DVZ en het CGVS werd verzoekster meermaals uitdrukkelijk gewezen op het belang van haar verklaringen en de plicht de waarheid te vertellen. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster deze raadgevingen niet heeft gevolgd en zij bewust gekozen heeft om te trachten de Belgische Vreemdelingenwet te omzeilen. Dit tast op fundamentele wijze verzoeksters geloofwaardigheid aan.

4.3.2. Verzoekster verklaarde op het CGVS in januari 2011 het visum voor het Verenigd Koninkrijk te hebben verkregen, dus vóór de verdwijning van haar man en de problemen, maar dat haar *“man zei dat ik veel meer geld nodig had voor dochter en daarom moest ik even wachten [...]”* (CGVS, p. 19). Verzoekster zou dan op 9 of 10 mei 2011 naar het Verenigd Koninkrijk zijn gereisd. Verzoekster laat nog steeds na haar paspoort voor te leggen of enig ander officieel document of reisbescheiden, zodat aan haar bewering dat ze na drie weken naar Pakistan terugkeerde geen geloof kan worden gehecht (zie gehoor CGVS p. 18). Indien verzoekster beweert *“Dat is zo dat die documenten uit Karachi met DHL komen en dat kan binnen 5 dagen zijn maar voor paspoort meer tijd geven want kan niet binnen 5 dagen”* (zie gehoor CGVS p. 20) en via haar schoonzus haar paspoort te kunnen verkrijgen, dan kan slechts vastgesteld worden dat verzoekster inmiddels 2 jaar in België verblijft. Hieruit kan slechts een aanhoudende onwilligheid blijken tegenover de Belgische instanties.

4.4. Wat er ook van zij, uit verzoeksters verklaringen en het administratieve dossier blijkt dat verzoekster de verdwijning van haar man in Pakistan noch de problemen die ze daardoor zou hebben gekend aannemelijk heeft weten te maken. Verzoeksters echtgenoot zou voor de overheid hebben gewerkt en sinds 22 februari 2011 verdwenen zijn. Na zijn verdwijning zouden (politie)mannen diverse malen bij verzoekster thuis naar haar man zijn komen informeren. Zij zouden tevens op zoek geweest zijn naar belangrijke documenten die verzoeksters man in zijn bezit zou hebben.

4.4.1. Aangezien de beroepsactiviteiten van verzoeksters man aan de basis liggen van de voorgehouden problemen, werd er door de commissaris-generaal op het CGVS terecht gepeild naar verzoeksters kennis betreffende de werkzaamheden van haar echtgenoot. Deze bleek echter ondermaats te zijn. Zo wist verzoekster niet voor welke overheidsdienst haar man werkte, waar hij werkte of welke studies haar echtgenoot had gedaan. Verzoekster kon enkel aangeven *“mijn man was altijd heel mooi aangekleed als hij naar werk ging en altijd pen bij dus ik weet dat hij ergens op een kantoor werkte”* (zie gehoor CGVS p. 15).

Verzoeksters verweer in haar verzoekschrift dienaangaande dat *“Het CG houdt hierbij geen enkele rekening met het feit dat verzoekster niet opgeleid is. Bovendien is het in de Pakistaanse moslim-cultuur totaal niet gebruikelijk dat een man over zijn werkactiviteiten deelt met zijn vrouw. Het is dan ook normaal dat zij niet weet welke documenten zij zochten”* is niet ernstig. Immers, van een persoon zonder opleiding kan redelijkerwijs wel worden verwacht dat zij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op eenvoudige en elementaire vragen in verband met haar directe leefomgeving, in het bijzonder de dagelijkse activiteiten van haar echtgenoot.

Aangezien dit de kern is van haar asielaanvraag kan minstens verwacht worden dat verzoekster zich over haar echtgenoot heeft bevraagd, dat haar familie dit uitgebreid heeft besproken te meer nu haar schoonvader meerdere keren naar de politie ging om de verdwijning van haar echtgenoot aan te geven. Daarbij kan verzoekster geen culturele en andere verschoeningen inroepen nu ze als vrouw wel voldoende zelfstandig is en de financiële middelen kon bijeenbrengen om een dure reis naar Europa te organiseren waarbij ze zelf naar Abu Dhabi moest om haar vingerafdrukken te geven (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Verzoeksters beweerdde problemen over haar echtgenoot komen dan ook niet doorleefd voor. Verzoekster kan bezwaarlijk menen dat haar internationale bescherming dient te worden toegekend om onbekende redenen of onbekende documenten.

4.5. De Raad treedt de commissaris-generaal tenslotte bij waar deze in de bestreden beslissing aangaf dat niet kan blijken dat verzoekster internationale bescherming dringend noodzakelijk achtte wanneer zij pas een asielaanvraag heeft ingediend in België terwijl zij hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag inderdaad redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Verzoekster voert in haar verzoekschrift geen argumenten aan ter verdediging, zodat deze vaststelling staande blijft en de Raad deze tot de zijne maakt.

4.6. Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog aanhaalt dat *“Verzoekster en haar dochter hebben ‘een geground toekomstige’ vrees voor vervolging wegens hun ras en het behoren tot een bepaalde sociale groep”*, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster geen raciale motieven heeft ingeroepen en voorts wordt in haar verzoekschrift niet toegelicht hoe zij zich nuttig kan beroepen op de grond *“sociale groep”*, noch wordt aangetoond dat zij en haar dochter voldoen aan de specifieke vereisten van de notie *“sociale groep”* zoals bepaald in artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft trouwens evenmin aangegeven dat ze omwille van andere problemen dan deze van haar echtgenoot is gevlucht. Verzoekers poging om radicale wendingen te geven aan haar asielrelaas komt verzonnen voor.

4.7. Voor het overige brengt verzoekster ook doorheen haar verzoekschrift geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, en het aanhalen van ongefundeerde verwijten naar de commissaris-generaal toe zoals *“het CGVS is uitgegaan van onredelijke veronderstellingen en slechts gedeeltelijke weergave van het verhoor van verzoekster”* en *“de stereotiepe motivering van het CGVS is in casu duidelijk niet adequaat”*, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

4.8. De door verzoekster neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op wat voorafgaat, zoals uitgebreid werd uiteen gezet in de bestreden beslissing. Aangezien verzoekster hier niet op ingaat in haar verzoekschrift, verwijst de Raad integraal naar de conclusies dienaangaande in de bestreden beslissing. Aangaande de documenten die verzoekster bij aangetekend schrijven heeft toegezonden, zijnde foto's van verzoeksters gehandicapte dochter M., een verslag van het MPI Pottelberg en een attest betreffende de fysieke handicap van haar dochter, stelt de Raad vast dat deze documenten de medische problemen van verzoeksters dochter aantonen. Aangenomen dat een kind met speciale noden bijkomende verzorgingsproblemen kan bijbrengen, dan kan niet worden ingezien waarom dit gegeven nuttig is voor onderhavige procedure. Verzoekster haalde de medische problemen van haar dochter immers niet aan als reden voor haar vertrek uit Pakistan, en uit verzoeksters verklaringen blijkt nergens een verband tussen deze medische problemen en haar asielmotieven die enkel verband houden met haar echtgenoot. De opgestuurde huwelijksakte kan hoogstens aantonen dat verzoekster getrouwd is, wat niet wordt betwist.

4.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

5.2. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de aard van de bestreden beslissing moet de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM bijgevolg niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Aangezien verzoeksters vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kan zij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5.3. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier wordt aangegeven dat in het Noordwesten van Pakistan een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen aan de

gang is. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat het conflict complex is en kan verschillen zowel geografisch als wat betreft de intensiteit en dat het zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar verzoekster en haar dochter niet uit deze regio komen en daar verzoekster geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of hun autoriteiten, staat niets haar terugkeer naar Pakistan in de weg. Bovendien heeft verzoekster veel familie in verschillende grote steden in Pakistan.

5.4. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Waar verzoekster vraagt om "*Minstens onderhavig dossier te verwijzen naar het CG voor verder onderzoek*", wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

7. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK